

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/742/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213201901
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3213201901.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľky S. U., trvale bytom N. XX, F. R., prechodne bytom S. XXXX/XX, Q. proti odporcovi F. U., bytom N. XX, F. R., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody ÚVTOS P., o rozvod manželstva, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 25. júla 2013, č.k. 4C/60/2013-49, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníci **n e m a j ú p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom manželstvo účastníkov, uzavreté dňa XX.XX.XXXX vo F. R., rozviedol a vyslovil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že u oboch účastníkov išlo o manželstvo druhé a z manželstva nepochádzajú deti. Z pripojeného rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 08.03.2013, č.k. 1T/10/2013-180 zistil, že odporca bol uznaný vinným okrem iného i zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania na tom skutkovom základe, že po predchádzajúcich vulgárnych nadávkach chytil navrhovateľku, pričom ju začal škrtiť a zároveň jej povedal, že ak nebude držať hubu, tak si to „odserie“, nerozchodí to, a že ju zabije a nebude ani vedieť, z ktorej strany príde, čo v navrhovateľke vzbudilo strach o svoj život a zdravie. Okresný súd konštatoval, že rozvrat v manželstve účastníkov možno charakterizovať ako hlboký a trvalý, ich vzťahy sú vážne narušené tak, že ich manželstvo si neplní žiadnu zo spoločenských funkcií, na ktoré bolo určené. Navrhovateľka aj po vyjadrení odporcu k návrhu na rozvod manželstva a po jeho výpovedi v konaní odmietla s ním zotrvať v manželskom zväzku. Odporca sa od októbra 2012 nachádza vo výkone trestu odňatia slobody za trestný čin spáchaný voči navrhovateľke, pričom k rozvratu manželstva došlo už predtým, ako bol odporca vzatý do väzby, vzhľadom na neustále konflikty a hádky medzi účastníkmi, čo viedlo k úplnému prerušeniu manželského spolužitia. Obnovenie manželského spolužitia medzi účastníkmi vzhľadom na odmietavý postoj navrhovateľky a skutočnosť, že odporca sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody za skutok, ktorého sa dopustil na navrhovateľke, nie je možné. Okresný súd mal za to, že sú splnené zákonné podmienky pre rozvod manželstva, a to aj napriek nesúhlasu odporcu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 23 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Zákona o rodine. O trovách konania rozhodol podľa § 144 O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania o rozvod manželstva.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľky na rozvod manželstva zamietne.

Uviedol, že výpovede navrhovateľky v rozvodovom konaní sú zveličené a v niektorých prípadoch aj nepravdivé. Podľa jeho názoru súd nemôže vedieť posúdiť, aký bol ich spoločný život, pretože navrhovateľka uvádza len skutočnosti, ktoré mu poškodzujú a neberie do úvahy jeho návrhy, možnosti, ktoré jej ponúka a ani to, čo pre ich manželstvo spravil a koľko do ich manželstva investoval, a to aj z peňazí nadobudnutých pred manželstvom. Pokiaľ spravil nejakú chybu, vždy sa snažil ju napraviť, čo navrhovateľka neuviedla a z nejakého iného dôvodu jej ide o rozvod. Uviedol, že v prípade zmierenia dokáže navrhovateľke odpustiť, pokiaľ dokáže odpustiť ona jemu a budú naďalej viesť usporiadaný život podľa pravidiel, ktoré si určia a budú vyhovovať obom. Ak sa tak nestane, konanie navrhovateľky musí označiť ako podvod a trvať na svojich podmienkach. Ďalej sa vyjadroval k správaniu sa navrhovateľky pred svadbou, k správaniu sa jej syna a pod. Vytýkal súdu prvého stupňa, že neberie do úvahy, že svojím rozhodnutím vedie účastníkov k ďalším sporom a finančným nezhodám a k ďalšej nenávisti voči sebe, čo je nežiaduci jav. Vyjadril presvedčenie, že navrhovateľka mala všetko naplánované a nešlo jej o nič viac, ako ho finančne využiť a takýmto spôsobom sa ho zbaviť. Správanie navrhovateľky označil ako podvod voči jeho osobe a žiadal jej konanie prehodnotiť a súčasne žiadal formou majetko-právneho vysporiadania, aby mu vrátila veci, ktoré uviedol vo svojom zozname, a ktoré boli zadovážené za jeho peniaze. Ďalej sa domáhal sumy 19.000 Eur, do ktorej je zahrnutých 14.000 Eur polovica z predaja rodinného domu, ktorý nadobudol pred manželstvom, ďalej čiastka 3.000 Eur, ktorou hradil pohľadávky za plnoletého syna navrhovateľky a čiastka 2.000 Eur, čo je polovica za pohľadávky vzniknuté počas manželstva nerozvážnym konaním navrhovateľky. V prípade rozvodu manželstva na týchto podmienkach trvá a obráti sa na určeného advokáta, čím sa náklady zvýšia. Zostávajúcu čiastku asi 40.000 Eur necháva v prospech manželstva, nakoľko zo zákona bol povinný sa o navrhovateľku postarať. Vytýkal navrhovateľke, že mu odmietla akúkoľvek pomoc finančnú, ako aj psychickú, a to aj v maličkostiach ako je občasná návšteva, či krátky dopis.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Uviedla, že vo svojom návrhu na začatie konania a vo svojej výpovedi pred súdom uviedla pravdivé skutočnosti o vývoji ich manželstva, ktoré fungovalo dobre len vtedy, keď sa odporca potreboval predvádzať pred inými ľuďmi, alebo pokiaľ bol triezvy. Po návrate domov sa jeho správanie zmenilo, nejednalo sa o rovnocenný zväzok dvoch ľudí, ale dominantný vzťah pána k jeho majetku. Postupne sa správanie odporcu stupňovalo, jeho psychické a verbálne útoky nezvládala a začala mu odporovať. Za hlavný dôvod nesúhlasu odporcu s rozvodom považuje tú skutočnosť, že odporca nebude mať komu rozkazovať. Zdôraznila, že jeho sľubom neverí, pretože ich bolo viac a podľa jej názoru sa odporca zmeniť nedokáže. Tvrdila, že odporcovi nezobrala ani jeden cent bez jeho vedomia. Ďalej sa vyjadrovala k správaniu odporcu k jej synom. Zdôraznila, že odporca po nej denne kričal, urážal ju a teraz je bez neho klud. Peniaze, ktoré získal z predaja domu s bývalou manželkou, odporca minul, míňal ich ako milionár. Ona od neho nikdy nič nechcela a nepýtala. Zdôraznila, že nemá žiadnu inú známosť a neplánuje znova riskovať, nakoľko mužom už neverí, chce slobodne myslieť, konať a dýchať.

Odporca vo svojom vyjadrení k stanovisku navrhovateľky uviedol, že pre záchranu ich vzťahu spravil, čo sa dalo, svoje konanie považuje za správne a trvá na svojom odvolaní. Zároveň žiadal, aby súd rozhodol v ich prípade s konečnou platnosťou.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 22 Zákona o rodine k zrušeniu manželstva rozvodom možno pristúpiť len v odôvodnených prípadoch.

V zmysle § 23 ods. 1, 2 veta prvá, ods. 3 Zákona o rodine súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spoluzitia. Súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi a pri rozhodovaní

o rozvođe na ne prihliada. Súd pri posudzovaní miery rozvratu medzi manželmi prihliada na porušenie povinnosti manželov podľa § 18 a § 19 Zákona o rodine.

Podľa § 18 Zákona o rodine sú si manželia rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

V danom prípade okresný súd rozhodoval o návrhu navrhovateľky na rozvod manželstva a dospel k záveru, že manželstvo účastníkov je hlboko a trvalo rozvrátené. Manželstvo si neplní žiadnu zo svojich funkcií, na ktoré bolo určené a nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia vzhľadom na odmietavý postoj navrhovateľky a skutočnosť, že odporca sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody aj za skutok, ktorého sa dopustil voči navrhovateľke. Konštatoval, že k rozvratu manželstva došlo ešte predtým, ako bol odporca vzatý do väzby, vzhľadom na neustále konflikty a hádky medzi účastníkmi. Na základe vykonaných dôkazov manželstvo účastníkov rozviedol.

Krajský súd, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu po preskúmaní podaného odvolania, vyjadrenia k odvolaniu i stanoviska odporcu k vyjadreniu navrhovateľky, dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne keď manželstvo účastníkov rozviedol. V zmysle § 1 ods. 1 Zákona o rodine je manželstvo zväzok muža a ženy vzniknutý na základe dobrovoľného a slobodného rozhodnutia. Zákon o rodine síce manželstvo chápe ako trvalé životné spoločenstvo muža a ženy, no bezpodmienečne netrvá na jeho zachovaní. V odôvodnených prípadoch, za podmienok ním ustanovených, umožňuje pristúpiť k jeho zrušeniu.

Krajský súd má za to, že v danom prípade existujú zákonom stanovené dôvody zrušenia manželstva. Je preukázané, že manželstvo účastníkov je hlboko a trvalo rozvrátené, pričom nie sú reálne predpoklady zlepšenia vzájomných manželských vzťahov a ďalšieho manželského spolužitia, a to predovšetkým s prihliadnutím na postoj navrhovateľky, ako i skutočnosť, že odporca je vo výkone trestu odňatia slobody pre trestný čin spáchaný i na navrhovateľke. Súhlasí s názorom okresného súdu, že sa jedná o dlhodobý rozvrat, pričom príčinou vzniku a prehĺbovania vážneho rozvratu manželstva bolo predovšetkým správanie sa odporcu, ktorý počas trvania manželstva sa vo vzťahu k navrhovateľke dopustil trestného činu. V dôsledku uvedeného vznikla medzi účastníkmi situácia, v ktorej manželstvo neplní svoj spoločenský účel, ktorý Zákon o rodine vidí vo vytváraní takého rodinného prostredia, kde manželia, hoc i bez maloletých detí, žijú vo vzájomnej zhode, citovom zblížení a poskytujú si navzájom podporu a pomoc. Manželstvo účastníkov si neplní žiadnu so svojich základných funkcií - biologickú, ekonomickú, funkciu vzájomnej podpory a pomoci a ani funkciu výchovnú (maloleté deti z manželstva nepochádzajú). Účastníci dlhodobo nevedú spoločnú domácnosť, nehospodária spoločne, ani sa intímne nestýkajú. Navrhovateľka obnovenie manželského spolužitia s odporcom odmieta.

Dôvody pre zamietnutia návrhu na rozvod manželstva, uvádzané odporcom v jeho odvolaní, nie sú z právneho hľadiska v danej veci významné, nakoľko § 23 Zákona o rodine predpokladá objektívnu existenciu rozvratu vzťahov bez ohľadu na subjektívne stanovisko manželov a na zavinenie niektorého z manželov. Objektívny rozvrat vzťahov znamená, že medzi manželmi je skutočný stav nasvedčujúci nemožnosti plniť účel manželstva, resp. rodiny založenej manželstvom, čo v prejednávanej veci bolo preukázané.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 144 veta prvá O.s.p.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.